

in nezadovoljno gledate v svet. Skoro bi sodili, da ne čutite prav tako, kakor požete. Tu in tam hočete biti šegavi, a odkrito rečemo, da se Vam prav dobro ne posreči. „Sanje“ so le res prazne sanje — pa v natis bi jim ne dovolili, ko bi bila tudi oblika dovršena. „Tvoja lepota“ je sicer drastično popisana, a če tudi originalno, vendar bolj smešno, nego prepričevalno. „Mati in hči“ kažeta razmerje, ki ni preveč verjetno. Da bi petnajst let stara deklica imela „cele sklade pisem v sobi“ — se res ne spodobi. Da bi moglo materi tako očitati tako deklo in reči materi, da ni greh, če greši, je nemoralno!

Vidite, precej rečij je, ki bi jih ne želeli v Vaših „Utrinkih“. Kar se tiče oblike, no, ne moremo ravno reči, da je slaba. Kaže, da imate precej spretnosti, akoravno so moške rime tu in tam jako malo „moške“, druge pa precej krepke. Kaj naj Vam torej s splošno sodbo rečemo? Vaditi se Vam bo treba, to je gotovo; a bolj, kakor za obliko, morate pač skrbeti za dobre, logične in estetične misli. Svet naj Vas uči čutiti, pa potem skušajte lepo ubrati strune, ki naj v blagi besedi razodevajo Vaše čute. Potem boste mogli res pridobiti si srca, drugače boste zastoj zdihovali: „Ah, pridi srce!“

G. M. Ž. v Š. Vi želite, da se natisne Vaša pesem v našem listu. Želja ni napačna, a pesem ni „sposobna“ za to. Kaj moremo mi zato, če naši bravci ne bi marali pesmi, ker je za njihov okus gotovo neužitna. Dasi opevate „berača“, ki sicer ni salonska prikazen, vendar bi ga morali vsaj tako pripraviti, da bi smel stopiti v krog naših pesmij. Besede, ki jih rabi, so pač primerne beraškim ustom, a natisniti vendar ne kaže vsake, ki jih taki ljudje govoré. Vemo tudi, da berač ni izdelal več šol, a pesnik o njem mora slovnico že poznati in nekaj pravil, kako lice mora imeti pesem, vsaj v današnjih dneh. Kdo sme n. pr. pisati zdaj: „Po konc sem enkrat nosil tud glavo“, ali: „Kaj vendar meni je sedaj počet, edino mi ostane — umret.“ — Tudi rime so tako navadne, kakor besede. Morebiti imate kaj pesniške zmožnosti, a iz te ene pesmi je ni spoznati. Če mislite, da ne morete časa za kaj boljšega uporabiti, no, le merite besede, pa jim dajte tudi dobrih mislij in primerno obliko; potem, če že ne „bodete zamogli (!) s (!) drugimi možmi na poetskem polju delovati“, bodete vsaj sebe kratkočasili, ko boste pozneje brali svoje izdelke. V taki obliki in s takimi mislimi pa za enkrat niso za javnost. Zdravi! M. B.

Nekaj pesmij Jurija Vodovnika.

14. Pesem od skomerskega mežnarja.

Skomerski mežnar je že star,
že sivo glavo nosi,
pa še hodi pred oltar
ino lepo Boga prosi.

Leta entavžent sedemsto
devetdeset in ana
sem biv položen v zibiko.
Povili so me mama.

Tri leta so me zibali
in z mlekom me dojili,
s krompirom so me spizali,
de so me gor zredili.

Ko sim še mahen otrok bil,
sem ljubo žvinco pasel,
sem kruhek jedu, vodo pil,
sim lahko vel'ki zrastel.

Ko sem malo veči bil,
sim k sveti meši strego,
ko sem dosti vel'ki bil,
sim kmetom platno delo.

Te je meni dobro šlo,
sim lahko pil in jedo,
sim štrečno zdelo, d'nar dobil,
sim se za mizo vsedil.

Zdaj moram bit' za mežnarja,
po štrikah se obešat,
pogosto moram vince pit,
de preveč ne opešam.

Včasih zlezem gor na kor,
de farmanom zapojem,
če vidim pa kak hrastov štor,
koj grem k prija'tlom svojem.

V skomerski vesi sim jaz doma
v raztrgani kočuri,
moj oče so jo cimprali,
not še prebiva sin njh Juri.

Nagrade. Opozarjamo gospode pisatelje, da naj do 8. grudna t. l. pošljejo povesti, za katere šele prejeti nagrade, razpisane v 16. šte. t. l., in sicer oddamo dve nagradi po 200 K za dve dobri povesti, ki naj obsegata približno po 2½ do 3 tiskane pole, in nagrado 500 K za dobro povest (roman) v obsegu 7—8 tiskanih pol.

Urednika: Dr. Mihael Opeka za leposlovje, dr. Evgen Lampe za znanstvo in ilustracije.
Založnik in lastnik „Marijanišče“.